

Vandaag stond op de voorpagina van de krant weer eens een foto van een boot vol vluchtelingen. Die staat er wel vaker, maar deze trof me omdat de mannen, het waren allemaal mannen, zo fier naast elkaar naar het beloofde land staan te kijken.

Arme jongens. Niemand zit op ze te wachten. Niemand. Ze zijn een probleem waar geen mens de oplossing voor weet en dat leidt tot internationale conflicten. Vele kilometers hebben ze afgelegd in dat rubberbootje dat op een beetje camping als 'n soort Janplezier op de zandafgraving dobert. Een foto van één individu in een ellendige situatie kan ik nog wel van me af schudden, maar zo'n afbeelding van groep jonge kerels die de banden met hun miserabele bestaan hebben verbroken en niets meer hebben te verliezen dan hun eigenste eigen leven, die raak ik niet kwijt. Wij mensen zijn het middelpunt van ons leven. Sterker nog, we voelen ons het middelpunt van hét leven, omdat ons eigen leven het enige is dat we echt kennen. Zo'n jongen in een speelgoedboot is niet anders dan ik. Ook in hem zit talent, verlangen, kracht, zit een zaadje dat hem tot van alles en nog wat in staat stelt. Zo'n foto gooit die jongens op een hoop en plakt er het predicaat 'vluchteling' op. Ofwel 'kansarm, lastig, profiteur, crimineel, potentiële verkrachter', in het beste geval 'goedkope arbeidskracht'. Maar hun gevecht voor vrijheid en een basaal gezond leven is hetzelfde als dat van mij.

Ze zijn dagelijks leesvoer geworden waar we weinig acht meer op slaan, hoe hoger in aantal hoe anoniemer. Iemand zei ooit: beter te zeggen dat er zes miljoen keer een Jood is vermoord dan dat er zes miljoen Joden zijn omgebracht. Eén keer zes miljoen is zes miljoen. Zes miljoen keer één ook, maar het klinkt toch anders.